

Reforma – consecinta redesteptarii

Studiem cu placere aceste studii care au de a face cu viata Bisericii. In studiul in curs, vom vedea ca exista o stransa legatura intre redesteptare si reforma si nu se pot separa, nu se poate spune ca una are prioritate in fata celeilalte. In acelasi moment cand Dumnezeu da o noua viata poporului Sau, de asemenea ii face sa inteleaga noua situatie, ii constientizeaza de pacat si creaza dorinta copiilor de schimbare, de corectare a lucrurilor care nu merg bine, de schimbare a atitudinii.

Daca revizăm istoria Bisericii din timpurile biblice iar apoi in decursul istoriei, vedem ca tendinta umana a fost sa urmeze propriile drumuri indepartandu-se de Dumnezeu, atitudine care determina pe poporul lui Dumnezeu sa intre pe calea mortii si sa suporte neplacute consecinte. Dar Dumnezeu niciodata nu a parasit poporul Sau, el dincontra isi cheama la reforma poporul Sau. Uneori permite sa vina momente de criza pentru ca poporul Sau sa simta necesitatea de a se intoarce la El. Asa s-a intamplat pe vremea regelui Iosafat, Iuda infrunta momente de criza datorita departarii de Dumnezeu, amonitii si moabitii erau nu departe inarmati pana in dinti dorindu-le moartea, fapt ce a determinat pe popor sa tremure inaintea lor iar Iosafat intelege ca singura iesire din aceasta situatie este numai Dumnezeu. Iata ce spune raporul biblic in 2 Cronici 20,2-4:

„²Au venit și au dat de știre lui Iosafat, zicând: "O mare mulțime înaintează împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațaton-Tamar, adică En-Ghedi."

³În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda.

⁴Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul, și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul."

O prietene ce redesteptare minunata, istoria spune ca pana si copii au participat in acest proces de post si rugaciune catre Dumnezeu, iar acesta I-a scapat de pericol.

Citind Biblia descoperim ca Dumnezeu a scapat de multe ori din probleme pe poporul Sau, iar de fiecare data cand poporul se intoarcea la El, s-au vazut schimbari notabile, deci reforma era parte din redesteptare. Dar problema departarii de Dumnezeu nu este specifica numai Vechiului Testament, in Biserica primara poporul Sau de asemenea s-a indepartat de El. Biserica din Corint este un exemplu, pacatul, indolenta spirituala, raceala s-a instalat in asa maniera incat membrii sai nu isi dadeau seama de trista situatie in care se aflau. Incropeala spirituala este intotdeauna asa, nu este constienta in ce situatie este, tot asa si Biserica nu isi da seama, toate activitatile isi continua cursul ca de obicei, in aparenta nimic nu pare nepotrivit, spun in aparenta pentru ca adevarul este cu totul altul. In cazul corintenilor apostolul Pavel a trebuit sa fie energic in chemarea sa la pocainta. Iata ce le-a spus in 1 Corinteni 1,11 y 5,1.2.7:

“¹¹Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sunt certuri.

¹Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său.

²Și voi v-ați fălit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru!

⁷Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit."

Aceasta scrisoare a fost fara indoiala o scrisoare de chemare la redesteptare. De ce corinteni traiau in pacat? Pentru ca erau departe de Dumnezeu desi se aflau in Biserica. Una este sa fii membru al Bisericii si cu totul altceva este sa fii al lui Dumnezeu. Multi care se alfa in Biserica, de fapt traiesc departe de Dumnezeu. Corinteni erau un astfel de exemplu. Ei aveau nevoie sa se intoarca la Dumnezeu si de fapt dupa

scrisoarea lui Pavel, ei au avut aceasta întoarcere. De aceea în cea de-a doua epistolă le spune ceea ce este scris în 2 Cor. 7,8-10:

„⁸Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; și chiar dacă mi-ar fi părut rău - căci văd că epistola aceea v-a întristat (măcar că pentru puțină vreme) -

⁹totuși, acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nici o pagubă din partea noastră.

¹⁰În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea.”

Ce răspuns minunat a primit Pavel din partea corintenilor! Ei au fost reinviați de prima scrisoare a lui Pavel după care în mod automat a urmat reforma. Pentru că de fapt nu poate exista o reinviațire fără o reforma. Reforma reprezintă continuarea reinviațirii.

Să ne îndreptăm acum spre cea de-a treia parte a studiului. Aici vom studia despre mesajul pe care Duhul Sfânt îl transmite Bisericii în Efes.

Aici în Apocalipsa găsim mesajul transmis de Dumnezeu celor 7 biserici. Fiecare Biserică simbolizează o perioadă istorică în dezvoltarea Bisericii, de la Biserică Primară până la cea din zilele noastre. Mesajul însă nu se aplică doar unei anumite perioade istorice, ci toate mesajele sunt actuale pentru Biserică zilelor noastre. Dacă vom analiza ceea ce se spune despre victoriile și eșecurile diferitelor Biserici nu reprezintă nimic nou sau diferit față de experiența Bisericii actuale.

De aceea să ne centram atenția acum la mesajul Duhului Sfânt transmis Bisericii Efes. Care erau punctele forte ale acestor Biserici? Erau zelosi în apărarea adevărului, cunosteau doctrina foarte bine și stiau să o apere de erezile care apăreau. Ca și în zilele noastre, atunci se ridicau învățatori falși care încercau să semene discordie și dezbinare. Greșeala pe care însă o făceau efesenii, era că în lupta lor disperată de a apăra doctrina, au ajuns să uite pe Domnul și datatorul doctrinei. Iată ce ni se spune în Apocalipsa 2,4.5:

„⁴Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

⁵Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

„Adu-ți aminte de unde ai căzut” – acesta este un aspect la care cu toții ar trebui să reflectăm, cum era prima noastră dragoste pentru Hristos? Îți amintești cum îți vibra inima atunci când ai cunoscut adevărul? Și azi ce s-a întâmplat cu tine? Unde s-a dus acea dorință fierbinte care te făcea să te trezești devreme în sabat dimineața pentru că să nu întârzi la Biserică.

Aceasta era situația Bisericii Efes, dar la fel de bine poate să fie situația mea actuală. Am devenit cumva un teoretician al mesajului? Sunt atât de bun încât pot să-i învăț pe alții mesajul Scripturii, însă acesta este inoperabil în viața mea și nu se vede nici cea mai mică schimbare? Atunci trebuie să recunosc că am nevoie să reîncep să cultiv o relație de dragoste cu Domnul meu, o relație autentică care mă va determina să schimb cursul vieții mele.

De-a lungul istoriei, tendința umană a fost aceea de a se îndepărta de Dumnezeu. Subliniez, - de Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a folosit diferite persoane pe care le-a folosit pentru a readuce poporul său la Sine. Unul dintre aceștia a fost Luther, iar despre aceasta vom vorbi în cea de-a patra parte a studiului. Dumnezeu a ridicat pe Luther într-o perioadă a istoriei în care Biserică pierduse din vedere pe Hristos. Biserică Crestină pe care Isus o înființase și care în primele secole s-a menținut fermă și fidelă de-a lungul timpului s-a contaminat cu tradiții umane, îndepărându-se aproape complet de Sfânta Scriptură, învățând doctrine umane. Ideea salvării fusese modificată, determinând pe oameni să creadă că mântuirea se capătă

prin fapte, prin bani, sau prin orice alt lucru, dar mai puțin prin credință. Așa că în mijlocul acestei situații de întunecime spirituală, Dumnezeu ridică un om – Martin Luther – un preot. El a devenit initiatorul reformei protestante.

Intr-o zi Luther citea Rom. 1,16-17:

„¹⁶Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului;

¹⁷deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: "Cel neprihănit va trăi prin credință."”

Aceste texte l-a zguduit din temelii. El era un preot sincer, care conta să ajungă în posesia mântuirii prin sacrificii, suferințe și penitențe, biciuindu-și trupul pentru a-l supune, dar cu cât mai multe penitențe făcea, cu atât mai gol și mai departe de Dumnezeu se simtea, până în clipa în care a descoperit că *cel neprihănit va trăi prin credință* și că ființa umană poate avea salvare numai prin harul lui Isus Hristos. Atunci Luther a ridicat acest steag al neprihănirii prin credință și a chemat poporul să se întoarcă la Cuvântul Scriturii, schimbând astfel cursul istoriei.

Dumnezeu niciodată nu și-a abandonat poporul chiar dacă acesta L-a parasit și L-a întors spatele. El a ridicat mesageri pentru a-l conduce înapoi spre o nouă experiență de viață de credință și reformă.

Ajungem acum la finalul acestui studiu, subliniind faptul că după mișcarea de reformă promovată de Martin Luther, multe biserici s-au întors către Dumnezeu și la adevărurile Cuvântului Său, descoperind astfel semne fundamentale ca de exemplu, adevărul despre sabbat ca zi de odihnă, cel despre Sanctuar și judecata de cercetare ce avea să înceapă în 1844. Dar profetia spunea clar că la un moment dat al istoriei, Dumnezeu va ridica nu o persoană ci un popor, o Biserică ce va proclama ultimul mesaj către lume. Această profecție o găsim în Apoc. 14,6-12. Nu vom citi tot pasajul pentru că e foarte mare, ci numai versetele 6, 7, 12:

„⁶Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evangheliă veșnică, pentru că s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod.

⁷El zicea cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!"

¹²Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Acest înger pe care Scriptura ni-l prezintă, simbolizează pe poporul lui Dumnezeu, pe care El îl va ridica în ultimile zile pentru a anunța vestea cea bună a Evangheliei cu privire la ascultarea de poruncile Sale și în lumina judecății.

Dar ceea ce trebuie subliniat este faptul că această Evangheliă nu aduce un mesaj nou, ci același din veacuri. Adevărul prezentat de acest înger sperie pe mulți dintre creștini, care în sinceritatea lor cred că trăim în epoca harului și nu mai este nevoie de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu.

De exemplu zilele trecute cineva mi-a zis că Biserica Primară nu avea adevărul despre Sanctuar și cel despre judecata. Cum să nu? Dar în epistola către Evreii nu este explicat în modul cel mai clar posibil adevărul despre Sanctuar. Și cu toate acestea, la începutul secolului al nouăsprezecelea Biserica nu avea ca temelie aceste adevăruri. Dar profetia spunea clar că Dumnezeu va ridica un popor care va descoperi și proclama aceste adevăruri biblice.

Pericolul stă în faptul că și acest popor ridicat la sfârșitul timpului este format din oameni, iar aceștia pot cădea și ei în aceeași greșală a îndepărtării de Domnul adevărilor. De aceea studiem acum tema reinviării și a reformei ca părți indispensabile ale vieții și mesajului Bisericii din zilele noastre.

Dumnezeu să te binecuvanteze!